

Club de lectura

Cròniques del déu coix

de Joan Lluís Lluís

Club de lectura B
Dimarts 25 de novembre

A 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Joan Lluís Lluís

QUÈ M'HA SEMBLAT? COMENTARIS

Joan-Lluís Lluís (Perpinyà, 29 de juny de 1963) és un escriptor nord-català que publica habitualment els seus llibres a Barcelona. Ha aconseguit trencar amb una mena de complex d'inferioritat que afectava una part dels escriptors d'expressió catalana del seu territori d'origen. És, per exemple, l'únic escriptor de la Catalunya Nord que ha construït la seva carrera editorial al Principat des dels inicis, sense haver passat prèviament per una etapa d'edicions locals. És també un militant de la llengua catalana i denuncia el lingüicidi comès històricament per l'Estat francès. Ha estat periodista d'El Punt, al qual ha continuat col·laborat durant anys sota forma de cròniques sobre l'actualitat política francesa. Manté al setmanari Presència una crònica titulada «A crema-llengües» i, va tenir a L'Avenç, la crònica «Traient la pols» sobre literatura catalana popular dels inicis del segle XX. També escriu a Vilaweb i a la revista digital Esguard. Des del 2005 dirigeix el Servei de Difusió de la Llengua Catalana de la Casa de la Generalitat a Perpinyà. És coautor, juntament amb Pascal Comelade del Manifest revulsista nord-català. També ha escrit textos de cançons, sobretot pel grup Blues de Picolat però també pel Casellas Sextet Folk, Sol i Serena i Joanjo Bosk. Viu habitualment a Terrats (Rosselló) i, episòdicament, a Mollet del Vallès.

Cròniques del déu coix

Sinopsi: Els déus antics van existir. Van néixer, van regnar i, quan els humans van deixar de fer los sacrificis, van morir. I ara tots han mort, excepte Hefest, el déu del foc, que els romans coneixen com a Vulcà. Hefest es veu obligat a barrejar-se amb els humans per obtenir el fum dels sacrificis de què s'alimenta. Som al segle VII dels homes, però aniran passant anys i més anys, i aquest déu lleig i coix viurà tota mena de tribulacions entre Grècia i Sicília, i coneixerà una galeria de personatges reveladora.

Hefest deixa anar consideracions contundents sobre el déu únic: "I veig un déu mort, al mig dels altres, crucificat com un esclau romà revoltat. Sembla el déu principal, però com és possible venerar un déu mort?"

Sóc ateu i no tinc cap problema a equilibrar els déus. No crec que els monoteismes hagin de ser superiors al politeisme. Ara bé, tinc un respecte profund i sincer per la fe. Mai em mofaré de ningú per les seves creences, em sembla una actitud escandalosament grotesca.

Diari Ara <http://www.ara.cat/premium/llegim/Joan-Lluis_Lluis-Proa-Literatura_catalana-Hefest-Homer_0_1009699052.html>

Altres obres de l'autor a la biblioteca:

- * *Aiguafang*. Barcelona : La Magrana, 2008 **N(LLU)AIG**
- * *Cirera*. Barcelona : La Magrana, 1997 **N(LLU)CIR**
- * *El Dia de l'ós*. Barcelona : La Magrana, 2004 **N(LLU)DIA**
- * *Diccionari dels llocs imaginaris dels Països Catalans : que inclou estats independents, comarques, ciutats, pobles i llogarets, illes, valls i muntanyes, castells, monestirs i altres indrets remarcables*. Barcelona : RBA-La Magrana, 2006 **39 LLU**
- * *Pascal Comelade i Arsène Lupin : les proves irrefutables d'una enginyosa mistificació*. Perpignan : Mare Nostrum, 2005 **78Leblanc LLU**
- * *Els Ulls de sorra*. Barcelona : La Magrana, 1993 **N(LLU)ULL**
- * *Xocolata desfeta : exercicis d'espill*. Barcelona : La Magrana, 2010 **N(LLU)XOC**

Més informació a: biblioteca.reus.cat

Una faula cruenta sobre la decadència dels déus antics i la confrontació de les civilitzacions, que Perico Pastor ha il·lustrat amb tota la complicitat.

Joan-Lluís Lluís: "No tothom té el privilegi que la mare el tirés a mar" 'Les cròniques del déu coix', que explica la història del déu grec Hefest al llarg de trenta segles, és un dels llibres més singulars de la tardor
JORDI NOPCA Barcelona | Actualitzada el 11/10/2013 23:48

Tenint en compte que molt pocs escriptors contemporanis converteixen en personatge principal dels seus llibres un déu grec, la pregunta és obligada: què et va portar a escriure sobre Hefest?

L'autèntic motiu queda entre el meu psicoanalista i jo [riu]. Hi ha una raó històrica: fa temps que el segle IV em fascina, perquè és el moment en què el cristianisme deixa de ser perseguit i es converteix en la religió oficial. El moment és interessant, perquè als pagans no se'ls va prendre ni les estàtues i els sacerdots van poder continuar oficiant -eren com funcionaris-; l'únic que es va prohibir van ser els sacrificis.

Havien de ser els sacrificis, el que van prohibir, precisament el que necessita Hefest per sobreviure...

Mentre llegia sobre el segle IV, vaig començar a pensar que els humans havien assassinat els déus, deixant-los morir de fam. Trobava, també, un lligam entre totes aquestes deïtats i els superherois de còmic del segle XX. La sensació era peculiar.

Com és que vas triar Hefest?

Els déus més esplendorosos eren massa perfectes. Hefest té una fragilitat que me'l feia molt atractiu: va néixer lleig, és coix i

a sobre treballa, picant ferro tot el dia. Em va semblar que totes aquestes particularitats li donaven un punt d'humanitat, i potser per això era un déu més disposat a sobreviure.

És una divinitat marcada des del naixement pel rebuig de la mare.

Això és molt interessant. No tothom ha tingut el privilegi que la mare el tirés a mar. Hi ha coses que he afegit o tret del relat mitològic, però he procurat ser coherent amb la Teogonia d'Hesíode, l'Odissea i la Ilíada d'Homer i els autors més moderns.

Un dels capítols més reveladors és el de la història d'amor entre Hefest i Afrodita, deessa "del desig i de la copulació", que porta entre els seus atributs "la impossibilitat de ser fidel".

Llegint alguns relats literaris grecoromans em preguntava, igual que si hagués estat llegint una novel·la policíaca contemporània, per què Hefest i Afrodita es casaven. Al llibre n'explico els motius. Quan ja són parella, Hefest fabrica una xarxa que llança al damunt d'Afrodita i el seu amant Ares, que s'enfada molt. La seva història d'amor té final feliç.

La novel·la arrenca al present, però de seguida viatja enrere, fins al segle VII, i d'allà el lector encara fa un bot fins al naixement d'Hefest, que hem de situar cap al segle IX aC. Això fa que l'abast cronològic del llibre sigui de trenta segles.

Per a Hefest, l'únic déu de l'Olimp que sobreviurà, el temps no és el més important. Ell està interessat en la pròpia essència i en la continuació. De fet, un dels punts de menyspreu i menysteniment dels humans és precisament que són éssers lligats al temps.

Llegint Les cròniques del déu coix he tingut la sensació que t'ho haves passat molt bé, escrivint-les.

Posar-me en la pell d'un déu ha estat molt divertit. Quan imaginava la vida dels humans des dels seus ulls veia aquelles pel·lícules mudes, que sempre anaven accelerades. Les cròniques... ha estat un llibre molt excitant d'escriure. Ara bé, una vegada l'he acabat comença el temps d'escurçar-lo i de corregir-lo. Això ja no ha estat tan divertit.

La vida com a ficció i la ficció com a realitat són dos dels temes que recorren tota la novel·la.

Hi ha una retroalimentació constant entre realitat i ficció. En el món grec mateix en trobem un exemple. Va existir realment, Homer? ¿Va ser només una persona, qui va escriure l'Odissea o l'Iliada, o més d'una? Oscar Wilde, que té frases bones per a tot, deia que "l'Odissea va ser escrita per Homer o per un altre grec que es deia igual".

Un dels problemes que et devies plantejar just abans de començar va ser l'estil en què escrivies les peripècies d'Hefest. ¿Fins a quin punt vas imitar els relats originals o et vas permetre posar-hi elements més moderns?

El meu objectiu era que els meus invents s'empeltessin del tronc principal, que arrenca amb Homer i Hesíode i passa per noms com Eurípides i Sòfocles. Jo em veia com algú que cueja darrere seu i, amb tota la humilitat i modèstia del món, intenta prendre una engruna del que van fer. A tot això s'hi afegeix una obsessió meua, que és deixar espai al lector. Vull que sigui cocreador de l'obra, que es faci les seves pròpies imatges mentals dels espais on passa l'acció. Si t'hi fixes, pràcticament no descriu res de Sicília, un dels escenaris principals del llibre.